

בעתיד את מדורו לכתובתה החדשה של האקדמיה שעקרה משכן. הרי לפניכם תשובתו של הסחבק מוכההדי ברת שלנו:

אשלונק, נורית! צ'פצה! כיף! מה העניינים!
אצלי הכל שבאבה. חייתי. משהו רצה. יודעה רבה ששאלת (לשלומי. טעות גדולה - נ"ל).

ת'אמת - ת'חרפנתי על כל הראש המסור - בב שלי שראיתי את המכתב שלך. ישר ארמתי - סחבק מריח פה משהו מכובד. אלק טיטילי. יש לכם שם מוגיב. את יודעת! האקדמיה ללשון העברית. אוולה משדיד פחד. אבל מה - לא הבנתי אף מילה אחת מה כתבת לי. למה היו מילים ולא היה פירוט. כחתי נורא. קחי דוגמא אותי - יענו מאוד לפעמים נורא. קחי דוגמא אותי - יענו סחבק בכבודו וגם קצת בעצמו - כל פעם שאני מריץ כזה רייס של מילים חדשות - תמיד יש פירוט. אבל אלך כלום. לא מנומס כל-כך, אבל נוותר לך. בכל-אופן - תודה על המחמאות. רסמי נגנבתי. משדיד. סוטול. ראש-טוב. קראתי ת'מכתב שלך - כל העולם אצלי היה על הזיין. אז באמת תודה. תמשיכי לתמוס אותי ראש. כמו כל החברה. חצי זיון המדור שלי. קחי מילה של סחבק...

יש עוד כמה שורות אבל מה שצוטט יספיק לעניינינו. הוא שאמרנו גסות סיגנון חייבת להוליד גסותירוח, אם לא להיפך. הא בהא תליא - וסליחה על הארמית. למרבה ההפתעה אבל אולי זה צריך ולבטוף. למרבה ההפתעה אבל אולי זה הספר היה להיות צפוי מראש. המכתב המלווה את הספר שהגיע למערכת כתוב דווקא בעברית תיקנית - להוציא את שגיאת הכתיב הנזכרת - ואפילו מתפייטת (מתברר שהספר מתאים לכל אדם בעל נפש צעירה!).

גא באוון!
לא, שמיניסטיים יקרים, כפי שאתם מעידים על עצמכם, אלה שבאמת (ובתמיים) מדברים בלשון הסחבים שלכם אינם משחקים בנרמה ל"ל, בדוגמנים, ביחסי ציבור וב"פרוייקטים". הם גם אינם מודעים לכך שהם מדברים סלנג, עגתי רחוב, לעיתים בעלת חן ומשובה של נעורים ותכופות משקפת את ההתנהגות הכללית שמסביב. להם אין כלי מיבטא אחר, שפה אחרת, שבה מדברים על "אנשים בעלי נפש צעירה". בשבילים זאת לא בדיחה של "קייבנסטורמיים". בשבילים זוהי שפתם, השפה שלהם, היחידה.

וכולנו - גם אתם ומורכם וה"פרוייקטים" שלכם בעיתונות - אשמים בכך שהיא כזאת. ושאינו להם - בניגוד לכם - שפה אחרת.

ובהערת אגב: שום סטודנט ערבי שלי, בן גילכם בערך או מבוגר מכם בשנהישנתיים, לא יאמר על נערות ערביות שהן "קוטינות". לא קלל "קוס אמק" בכל דיבור שלישי ולא יכתוב לגברת מן האקדמיה שאצלו "כל העולם על הזיין".

מדוע?

מפני שהוא לא אהבל חנוק עם חצ'קונים עושה טרם ומפליץ פליצים להנאתו הגדולה של חברו הינטל.

או מה?

נתן זך

כרמלית" מתחדש

חברי אגודת הסופרים באזור חיפה והצפון קיבלו בימים אלה הודעה על חידוש הופעתו של השנתון הספרותי החיפאי כרמלית. לאחר הפסקה ממושכת. הכרך הבא, נאמר בהודעה, יהיה הכרך ה"ג".

כעורכים נבחרו הסופר והמתרגם הוותיק ד"ר אליעזר כגן והפרופסורים אדיר כהן ותיים שוהם - שניהם אנשי סגל אוניברסיטת חיפה. השנתון ימנה - כך מבטיחה המערכת - ליותר יתר מ-200 עמודים ויכלול רק עבודות מוצלחות. העורכים מביאים לידיעת ציבור הסופרים כי הוחלט לוותר על שכר-הסופרים, שכר העריכה ושכר ההבאה לדרפוס. זאת, בהתחשב באמצעים המוגבלים שבידינו. ואם עוד לעת פריחה (בום) בלשון העיתונות לסיפרות העברית, מה יהיה לעת שפלי!

ואולי, אולי, עם הספר" אבל לא עם השנתונים אנחנו. כיום מופיע בישראל רק שנתון סיפורתי אחד: איגרא. בהוצאת "כתר". עד כה בעריכת נתן זך ודן מירון.

לא יונה וולך

בראיון לידידנו יותם ראובני (דיעות אחרות נות) מכרזי שלומי ברכה מלהקת "משינה", כי "לא נוריד את התחנותים בשביל כסף". הצהרה מכובדת לכל הרעות בעידן הקפיטאליסטי שלנו. ניתן רק לקוות שיורידו אותם בשביל דברים/צרכים אחרים. אחרת יהיו באמת בצרות עם המ" שינה שלהם.

בינתיים הם עוד לא. וראייה לכך, שאפילו הסופר-המשורר המראיין קובע כי "קטעים שנר" אים אינפנטיליים מתבררים כגאונים. כמדד ההצלחה. "שלומי ברכה, לעומת זאת, צנוע יותר. אנחנו לא יונה וולך". הוא קובע פילוסופית. רעירלהקה נבאי (איזה מהם?) צנוע הרבה פחות. הוא כבר יודע שאם הוא אוהב מה שהוא כותב - "יהיו כאלה שיאהבו את זה יחד איתי. ואני מרר צה".

אלה! באמת יהיו תמיד כאלה, מה לעשות. מכל מקום, בין "גאונים" לבין "לא יונה וולך" יש מרחב-תימרון לא-מבוטל. הלכנו איפוא לטקסטים של "משינה" כדי להתרשם בעצמנו. כשבאונינו מהדורים אמרו של בנאי על פיהם "שירים נכתבים בזנב אחד, מרעיון פשוט, מהר. לא משנה אם זה על מלאך קוד או אחר. הכוונה לחלום. למשהו אחר. מה בסך-הכל קורה. אף אחד לא שינה את העולם".

הרי, איפוא, זנבג'חלום אחד כזה, מלה במלה. טקסט: שלומי ברכה. ציטוט: יותם ראובני:
היה שעות אותה הוא מתדלק את ספינתו אשר בעמלק ביום היה הוא נח עובד בליל

(כתבתי מחדש את רוב קיטייהדיבור בתרגום). ככה שאם רעה צריכה לחול כאן, היא עלי ועל ראשי, ולא על ראש המתרגם הטוב. עם זאת, למען האיזון-הלא-קרוש כלפי המו"ל לפחות (אם לא כלפי עצמי), יורשה לי לצטט מה שכתב מבקר אחר, בני ציפר, בהארץ, בסקירתו שלו על התרגום המחדש של העירומים והמתים: "גליקשטיין הצליח במידה רבה לשמר בתרגום את עגת החיילים והברוטאליות של לשונם. העברית שוטפת והקריאה מרתקת, ואין זה דבר של מה בכך בג'ונגל התרגומים המקיף אותנו" (הארץ 29.5.87). כלומר, ציפר חיבב בדיוק מה שנתן זך לא חיבב. לא תיקו.

מנחם בן, גן יבנה נתן זך מבקש להעיר כי מטעמים השמורים מן הסתם עם מנחם בן לא ציין זה שחלק נכבד מדיברי יבורתו של נ"ל הופנה כלפי העובדה שהסלנג העבריי-ערבי שבכאן הושם בפייהם של חיילים אמריקניים (לאו דווקא כאלה המצטיינים בעברית הערבית שלהם). רעה מזו העובדה כי שם המתרגם-המכתב אינו נזכר בעום מקום בגוף הספר. כך שהקורא סובר בתמימותו כי תרגום של חיים גליקשטיין בידיו (גם בני ציפר נפל במלכודת זו). גליקשטיין, שנפטר לפני כמה שנים, היה מתהפך בקיבורו, כפי שנהוג לומר, אילו ידע מה וכיצד נהגו כאן בתרגומו. בכל זאת: תיקו?

בושתה של בושס

הדה בושס, מבקרת הארץ לספרים, טלביזיה ומוסר, הגיעה לשאיים חדשים של צביעות, העמדת פנים, חוסר יושר אינטלקטואלי והעמדת פנים מתחסרת, בשנים מאחרוני מאמריה: באחד,

חנה ראוכו, "דיוקן עצמי". אקריליק וגיר על בד

"אהבה מופרות לאמת" (19.5.87) היא מוציאה דיבה על מאות אלפי אורחים ישראלים, המוחים בעצמות והפגנות נגד הכיבוש והשיעבוד של הפלשתינים בשטחים הכבושים. במאמר אחר, "גורודיש, האיש ושברו" (2.6.87) היא מגלה, יותר מטפת, את ערכיה המוסריים, אם ישנם כאלה, שלה עצמה.

לרעתה של הדה בושס, תיתכן אהבה מופרות לאמת. - כדי שלא נחשוד בה, חס ושלום, כמחשבה מקורית משלה (ואמנם, אין לה כזאת) היא מגייסת לעזרתה את אומברטו אקו, אליו נדרשה בגלל הצגת הספר שם הורד בישראל וצאתו לאור של ספרו, בהזדמנות זו. אומברטו אקו, הוא האורקאל האחרון על הדה בושס ובשמו היא מזהירה מפני "מי שמוכן למות למען האמת..." בשמו, היא מקיעה, תובעת לדין, שופטת, גורת גורדיין ומוציאה לפועל, מעשה האינקוויזיציה הקאתולית המתוארת בספרו של מורה ההלכה שלה, הפעם, מתנפלת בושס על "מי שמתקראים האינטליגנציה הישראלית ואני מתכוונת דווקא לשמאל הישראלי - שמאל, לפי השקפת עולמו הפוליטית, לאו דווקא החברתית כלכלית - השבוי, ממש כמו הימין, בנוסחאות, בסיסמאות ובאמיתות, שאין הוא מסוגל להשתחרר מהן".

המלה העברית "אמת" - משמעותה תחת עטה של הדה בושס, גמישה ביותר. לתומי, סברתי שאמת היא אמת, אך נראה שישנה - מ לרעתה של בושס - אמת שאיננה אמת ומי שדוגל באמיתות, צריך להשתחרר מהן, אולי כדי לרבוך באמת של הדה בושס.

"המחאה הקולנית של השמאל" אינה נראית בעיניה של הדה בושס והיא נראית בעיניה "פאטיטית, כמו המודעה האחרונה שהתפרסמה נגד הכיבוש..."

במקום שהדה בושס תגיד לנו מה דעתה שלה על הכיבוש - היא משבחת את יוסי שריר ודוד גרוסמן, משום שהראשון אינו מסכים לפגוש אנשי אש"ף ואילו השני, אינו שבוי לרעתה ב"אמיתות של השמאל היוני..." לרעתה של בושס, כל מה שהוא שמאל יוני הוא פסול משום שהיא בתודעת (כך היא מצביעה על עצמה) וכל "בר דעת מתקשה להאמין שכל מה שעושה ישראל חתום בשחיתות וחוסר צדק..." כדי להעמיק את תהום האיבה נגד השמאל היוני, היא מייחסת להם את הצדקת, "רצה ילדים קטנים", עוכרות פשוטות ויודעות לכל, כמו גינוי נחרץ ופומבי של רצח ילדים, יהודים וערכים, כפי שהושמע מפי כל חוגי השמאל היוני. אינן מעלות ואינן מורידות כפי האינקוויזיציה הפרימיטיבית, המתימרת להיות אינטלקטואלית ומבקרת מוסר. היא מגדיפה חטא על פשע, כשהיא כותבת כי המוחים נגד הכיבוש, הנישול, השיעבוד, ההשפלה הם "חותמים מקצועיים, שכנראה גם אינם משלמים מכיסם עבור הכבוד לראות את שם בעתון. אילו שילמו עבור כל העצומות שעליהן חתמו, היו יורדים מנכסיהם ורבים מהם אינם יודעים כפורנים גדולים..." צאו וראו לאיזה שפל דרגה מוסרית מנובלת ירדה הדה בושס, בשקריה.

כחותם עצומות "מקצועי" (ממש כשם שמקצועה של הדה בושס הוא להשמיץ אותי ואת חברי בעתון המשלם לה ממיטב כספי, כסף רמי המנוי שאני משלם) אני יכול לומר להדה בושס, שבכל פעם בה חתמתי על עצומה כלשהי, גם תרמתי מכיסי כדי שהעצומה תפורסם בריבים, אך הדה בושס אינה יורדת לרמתו של כתב עתון פשוט, החוקר ובורק בעובדות לפני שהוא מפרסם את דבריו - היא ניצבת על תקן של מטיף ומקצועה הוא להטיף, להשמיץ ולשקר ולא לברוק את מה שהיא מפרסמת.

הדה בושס היא מאותה שיכבה בחברה הישראלית, שאין צורך להיות נביא כדי לצפות, כי כנבוא היום היא תצביע על עצמה כמי שנלחמה כעד יושר וצדק, חברה צודקת ושיוויונית, מתנגדת לשיעבוד של עם אחד בידי עם אחר - כל זה יבוא כשהסכם השלום בין מדינת ישראל למדינת פלשתינ יחתם והדה בושס תרצה להיות כמובן במחלקת "הטובים". אך בינתיים, "הרוב המוסרי" של ישראל תומך בשיעבוד וככיבוש, בהסכמה אילמת, ממש כשם שרוב כזה תמך בשתיקה במעשי המשלה הגרמנית הנאצית במלחמת העולם השנייה, או במעשי המשלה האמריקאית בווייטנאם, קמבודיה, לאוס, או בימים אלה בניקאראגואה. במקום להצביע היכן היא רואה את טעויות ה"יונים המשחרות לטרף" - יכולה הדה בושס, בשטח המוקדש לה עלי-די מערכת הארץ, לומר היכן היא ניצבת במאבק המוסרי הישראלי על שלמותה והמשכיחותה של מדינת ישראל, כבית לאומי לעם היהודי, היא, לעומת זאת, מעדיפה להסתתר מאחורי ציטטות של אומברטו אקו, עמוס עוז וא.ב. יהושע, אפילו האמירה הסתמית, כל מה שעושה ישראל, מבלי לומר, "ממשלת ישראל" או "הממשל הישראלי" או "הרוב הישראלי" - חושפת לעניינינו, אינטלקטואלים אמיתיים או מדרמים, מה הוא אוצר ערכיה המוסריים והפילוסופיים של הכותבת חסרת הבושה, הדה בושס.

הדה בושס חרת בוועת סכונ של צביעות וחוסר אחריות - היא מנסה לה שנים רבות לעלות על כסאו של האינקוויזיטור הגדול של התרבות והמוסר בישראל, והיא עושה זאת כחוסר כשון בולט כשטיפות הרעל מטפטפות מפיח ועטה, לבושש אין כל בושה.

אלכם מסים

אנחנו מנתגלים על האיחור שחל הפעם בפירסום המכתבים למערכת. החומר רב והמצע קצר מהשתרע...

500 ל"נפש יהודי"

מחזהו של יהושע סובול, "נפש יהודי", אשר זכה להצלחה רבה בישראל ומחוצה לה, עומד לעלות בתיאטרון חיפה בהצגתו ה-500. זהו שיא שמעטות ההצגות בתולדות התיאטרון הפרטוארי הישראלי נתכבדו בו. הצגת ה-500, אשר כל הכרטיסים לה כבר נמכרו, תועלה עם הצוות המקורי: דרון תבורי, דליה שימקו, יוסוף אבירודרה, תחיה דנון ועמיתיהם.

בספטמבר יחוג תיאטרון חיפה הישג נכבד נוסף, הצגת ה-300 של "הפלשתינאית", אף היא פרי-עטו של סובול, בכימויו של גדליה בסר. גם להצגה זו, נמסר, כבר אולו כל הכרטיסים.